

onder de aangesloten groepen. In Gent zijn de verschillende partijen niet tot een akkoord gekomen en bleven de kinderen op hun honger zitten. Intussen is er voor volgend seizoen een perspectief. Het Speeltheater gaat o.a. die taak overnemen en ik hoop met mijn dochter te kunnen gaan kijken naar de kindervoorstellingen die ik had willen zien.

Etcetera: Hoe prospecteer jij? Schuim je zoveel mogelijk festivals af? Hoe ontdek je nieuwe groepen?

De Weerd: Er zijn heel weinig interessante festivals omdat de meeste gebaseerd zijn op uitwisseling. Ook Stekelbees heeft zo'n aanbiedingen gekregen. Soms is dat wel verleidelijk. Mijn houding is steeds geweest om aan dergelijke praktijken niet toe te geven omdat je meestal om de verkeerde redenen keuzes maakt. De programmering van de meeste internationale festivals is dus zelden boeiend. Soms biedt de off-programmering nieuwe perspectieven. Ik ga naar festivals om mensen te ontmoeten. Een festival heeft vooral een belangrijke ontmoetingsfunctie. Je ontdekt snel wie er in dezelfde richting denkt of je hoort over nieuwe projecten.

Wat ik het allerbelangrijkste vind, zijn de contactpersonen. In de loop der jaren hebben we in verschillende landen een heel netwerk uitgebouwd. Dat klinkt mafia-achtig maar is het niet. We kunnen onmogelijk in elk land intensief prospecteren, dat is te duur en te arbeidsintensief. Je kan je laten informeren door vakbladen, dat is één manier. Maar het is interessant is om je te laten inlichten door specialisten - organisatoren, theatermensen, perslui - van wie je weet dat ze op dezelfde golflengte zitten. Zo ga je veel gericht prospecteren.

Vertrouwen en intuïtie

Etcetera: Hoe selecteer je uiteindelijk?

De Weerd: In mijn programma is er telkens een aantal produkties geweest dat ik vooraf niet had gezien. Ik selecteerde op basis van vertrouwen in mensen en/of een idee. Dat risicovolle programmeren van onbekende produkten vond ik een belangrijk onderdeel van het festival omdat OHS zelf die houding van organisatoren verwacht en we daarin zeer consequent willen zijn. Soms loopt blind boeken goed af en soms niet. Ook geprospecteerde voorstellingen houden risico's in. Niet alles verloopt netjes zoals voorzien en hoe hoger de verwachtingen, hoe moeilijker ze in te lossen zijn. Dat is het spannende aan de job. Ook smaken verschillen. Ik heb steeds geprogrammeerd wat ik zelf goed vind. Ik kijk niet als programmator naar een voorstelling maar als een gewone

toeschouwer, heel intuïtief. Ik kan de zinging achteraf niet altijd goed onder woorden brengen, ook al ben ik er stellig van overtuigd.

Etcetera: Hoe oordeel je of een produktie geschikt is voor kinderen?

De Weerd: Ik stel me nooit vragen over leeftijd. Het is aan de makers zelf om de leeftijd te bepalen. Wanneer de produktie toch te moeilijk blijkt voor kinderen of er zijn discussies rond, dan corrigeert zich dat vanzelf. Het ligt anders bij voorstellingen die in eerste instantie niet voor kinderen zijn gemaakt. Ik kijk op een intuïtieve en emotionele, bijna kinderlijke manier naar voorstellingen. Ik voel snel aan wat kinderen boeit. Het ligt niet altijd zo simpel. Ik heb ervaren dat de grootste barrière voor kinderen op het vlak van de taal ligt. Ze knappen af op de anderstaligheid of op de moeilijkheidsgraad van de eigen taal, zoals b.v. in *Hunting of the Snark*. Alhoewel kleine kinderen toch eerder naar de muzikaliteit van de taal luisteren i.p.v. naar de concrete betekenis, wat door volwassenen vaak verkeerd wordt ingeschat. Volwassenen denken vaak in te algemene termen over het kinderpublik, in de zin van: 'Kinderen zien dat soort theater graag!' Terwijl het net zoals bij volwassenen is: de ene houdt van thrillers, de andere van dagboeken of briefromans! Zo hebben ook kinderen geen egale en unanieme smaak.

Etcetera: Waarin verschilt het kindertheater van tien jaar geleden met dat van nu?

De Weerd: Vooral in de professionalisering. Er is een duidelijker functieverdeling. Ook de ontstaansgeschiedenis van een produktie en de thematiek is opvallend gewijzigd. Tien jaar geleden zaten we nog met de uitlopers van het vormingstheater en werd er hoofdzakelijk gewerkt vanuit improvisaties. Sporadisch werd er vanuit een bestaande tekst, een sprookje of kinderboek, vertrokken. De inbreng van een regisseur, een vormgever, een dramaturg was miniem. Geleidelijk ging de vorm via allerlei experimenten primeren. Terwijl momenteel naar een balans wordt gestreefd tussen vorm en inhoud. De accenten verschillen: de ene groep legt de klemtoon op muziek, de andere op beweging, op vormgeving, op tekst. Maar allen zoeken ze naar een conglomeraat van verschillende disciplines.

Een ander belangrijk verschil voor mij is dat vroeger theater gemaakt werd in functie van het publik. Kinderen zaten met stress op school, dus werd daarover een produktie gemaakt. In de loop der jaren is de artiest belangrijker geworden. Hij maakt produk-

ties vanuit een eigen noodzaak. Een regisseur, een schrijver, een dramaturg is geboeid door een idee en maakt een produktie. Het groeit van binnenuit en niet vanuit uiterlijke omstandigheden. Ik vind dat een heel goede evolutie.

Ten slotte is ook het publik meegeëvolueerd. Kindertheater wordt ook door volwassenen gesmaakt als een volwaardig kunstprodukt.

Avant-garde

Etcetera: Heeft het Stekelbeesfestival die evolutie op de voet gevolgd of waren jullie trendsetters?

De Weerd: We waren zeker geen achterlopers. We zijn er nooit bewust mee bezig geweest. We doen de dingen uit overtuiging, niet om louter avant-garde te zijn. In discussies dachten we eerder in termen van: 'Jij heb een andere mening dan ik' en niet: 'Jouw mening loopt achter op die van mij'.

Soms denk je wel eens dat je iets uitgevonden hebt. Als je achteraf terugblijkt, blijken ook anderen ermee bezig en ligt de verklaring in een veel ruimer maatschappelijk gegeven.

Etcetera: Kan het Vlaamse kindertheater artistiek concurreren met het buitenlandse?

De Weerd: Over het algemeen ligt de professionaliteit en de kwaliteit in Vlaanderen hoog en moeten we zeker niet onderdoen voor de andere Europese landen, maar de situatie in andere landen is vaak zo verschillend en specifiek dat een vergelijking niet altijd evident is.

Etcetera: Hebben we Nederland bijgebeeld?

De Weerd: Alweer een moeilijke vergelijking. In Nederland heb je veel meer groepen. Je hebt meer kans uit twintig groepen twee goeie te distilleren dan uit vijf. Nederlanders zeggen vaak: 'Wij maken goed kindertheater.' Dat is ook zo, maar ze stellen zich weinig kwetsbaar op. Daar heb ik het soms moeilijk mee. Vlamingen vervallen af en toe in het andere uiterste. Dat zal wel met onze Vlaamse onderdanigheid te maken hebben. Maar uiteindelijk vertoont de artistieke evolutie in Vlaanderen en in Nederland veel gelijkenis. Door het feit dat het Nederlandse kindertheater apart gesubsidieerd wordt, is het een gesloten wereld, terwijl er hier in Vlaanderen een intense correlatie is tussen volwassenen- en kindertheater. Ik zou liever praten over het Nederlandstalig theater tout court, zonder al die opdelingen.

Etcetera: Heb je zelf een evolutie ondergaan? Kijk je anders dan tien jaar geleden? Programmeer je anders?